

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Jiřího Lifky a Mgr. Kamila Tojnera a ve věci žalobce: **N. P. T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného správního orgánu v řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 17. 8. 2015,

t a k t o :

- I. Žalovaný **j e p o v i n e n** do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty podané dne 17. 8. 2015.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou proti nečinnosti správního orgánu domáhá, aby soud žalovanému uložil vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o udělení zaměstnanecké karty, která by jej opravňovala k pobytu na území České republiky.

Žalobce v žalobě tvrdí, že se dne 17. 8. 2015 osobně dostavil na Zastupitelský úřad České republiky v Hanoji (dále jen „*zastupitelský úřad*“) a v úředních hodinách určených pro veřejnost podal žádost o zaměstnaneckou kartu bez registrace v systému Visapoint. Přijetí žádosti však bylo zaměstnanci zastupitelského úřadu odmítnuto, a to právě z toho důvodu, že žádost neregistroval prostřednictvím systému visapoint. Žalobce vzápětí podal stížnost na uvedené jednání, a to společně se žádostí o zaměstnaneckou kartu. Žalobce má za to, že přijetím jeho žádosti o zaměstnaneckou kartu společně se stížností bylo zahájeno řízení o této žádosti, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7

Azs 282/2014-48. Jelikož žalovaný neprovedl v řízení žádný úkon, podal žalobce žádost o provedení opatření proti nečinnosti; žádosti nebylo vyhověno. Vzhledem k tomu, že 60 denní lhůta k vydání rozhodnutí ve věci samé marně uplynula, je dle žaloby žalovaný nezákonně nečinný.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, neboť řízení o vydání zaměstnanecké karty nebylo řádně zahájeno. Zároveň soudu sdělil, že nevede ve věci ani správní spis. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení tohoto úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízenému, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Žalovaný, pokud jde o žádosti o pobytová oprávnění podávané v zahraničí, je příslušný pouze k rozhodnutí o nich, což plyne z § 165 písm. j), n) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na žalovaného tedy nelze faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost žalobce a nepostoupil-li ji žalovanému k rozhodnutí, nemůže o ní být vedeno řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu. V případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty je žalovaný správním orgánem příslušným k přijetí této žádosti pouze, jestliže je tato podávána na území České republiky. Podmínky, za nichž lze podat tento typ žádosti žalovanému podat na území České republiky, stanoví § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 169 odst. 14 zákona dále stanoví povinnost podat žádost o povolení k trvalému pobytu osobně.

Z příloh poskytnutých žalobcem byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Dne 17. 8. 2015 podal žalobce na Zastupitelském úřadu ČR v Hanoji stížnost na postup zastupitelského úřadu spočívající ve vrácení jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty téhož dne. Zároveň se stížností jako přílohu podal žalobce předmětnou žádost o vydání zaměstnanecké karty.

Přípisem ze dne 15. 10. 2015 zastupitelský úřad žalobce vyrozuměl, že jeho stížnost neshledal důvodnou, neboť se dne 17. 8. 2015 dostavil k podání žádosti, aniž by byl řádně registrován v systému Visapoint. Žádost o vydání zaměstnanecké karty tedy byla žalobci vrácena zpět s tím, že byla podána v čase, který je vyhrazen pro jiné úřední úkony a nikoliv v úředních hodinách vyčleněných pro podání žádostí o dlouhodobé/trvalé pobyty. Zároveň byl poučen o správné rezervaci v systému Visapoint.

Usnesením Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 6. 1. 2016, č. j. MV-183952-2/SO-2015, nebylo návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti žalovaného vyhověno, neboť žalovaný není správním orgánem příslušným k přijetí žádosti a zastupitelským úřadem mu žádost nebyla postoupena.

Městský soud v Praze věc posoudil následovně.

Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.

Z uvedeného ustanovení vyplývá, že ochrany proti nečinnosti se lze úspěšně domáhat tehdy, jestliže správní orgán nevydal rozhodnutí ve věci samé nebo nevydal osvědčení,

přičemž tak neučinil přesto, že k vydání byl povinen. Obecně platí, že povinnost správního orgánu vydat rozhodnutí či osvědčení nastává v rámci řízení, které již bylo zahájeno. Správní řízení může být zahájeno na žádost, nebo z moci úřední.

Spornou v posuzované věci je otázka, zda bylo řízení o vydání zaměstnanecké karty řádně zahájeno. Při posuzování této otázky vycházel soud z ustanovení § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v ustanovení § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů. Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Podle ustanovení § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle ustanovení § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (Vietnamská socialistická republika mezi tyto státy patří), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, případně ve státě, jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z ustanovení § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však v odůvodněných případech nemusí na splnění této povinnosti trvat.

V projednávané věci dne 17. 8. 2015 žalobce na zastupitelském úřadu podal na předepsaném tiskopise žádost o udělení zaměstnanecké karty, a to jako přílohu své stížnosti na postup pracovníků zastupitelského úřadu z téhož dne. Žalobce tedy splnil výše uvedené zákonné povinnosti, neboť žádost podal osobně na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem. Je však třeba posoudit, zda řízení bylo zahájeno i za situace, kdy žalobce nebyl k podání žádosti řádně registrován v systému Visapoint a nepodal ji v úředních hodinách k tomu stanovených. K této otázce se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48, následovně: *„Je nerozhodné, že účastnice řízení podala žádost formálně jako přílohu jiné žádosti. Naopak podstatné je, že byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. ... Jiné podmínky, které by vylučovaly zahájení řízení, ze správního řádu a ani ze zákona o pobytu cizinců nevyplývají. Pokud jde o stěžovatelem namítanou nezbytnou registraci v systému Visapoint, tato není podle Nejvyššího správního soudu podmínkou pro zahájení příslušného správního řízení. Tento systém funguje na principu elektronických úředních hodin a plní pouze funkci organizační. Registrace v tomto systému tudíž není zákonnou podmínkou pro zahájení řízení.“* Uvedené závěry zcela dopadají i na nyní projednávanou věc, a lze tedy uzavřít, že podáním žádosti o zaměstnaneckou kartu dne 17. 8. 2015 k zahájení řízení došlo, ačkoliv žalobce nebyl k podání žádosti registrován v systému Visapoint. Úkon zastupitelského úřadu, kterým byla žádost žalobci zaslána zpět, nebyl způsobilý již jednou zahájené řízení ukončit ani vyvolat jiné procesní následky.

Dále se soud zabýval námitkou žalovaného, že v tomto řízení není pasivně legitimován, neboť žádost sám přijmout nemohl a zastupitelským úřadem mu nebyla postoupena. Tento závěr žalovaného je nesprávný, neboť podle § 165 písm. j) zákona o pobytu cizinců je to právě on, kdo řízení vede. Jelikož bylo prokázáno, že řízení bylo řádně zahájeno, měl žalovaný povinnost v zákonné lhůtě vydat rozhodnutí ve věci samé. Na tom nic

nemění ani skutečnost, že dle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců se žádost podává zastupitelskému úřadu. Vztah mezi zastupitelským úřadem a žalovaným lze přirovnat ke vztahu mezi správním orgánem I. stupně a odvolacím správním orgánem v řízení o odvolání. Jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 198/2015-20, za celé odvolací řízení včetně řádného postoupení odvolání a spisového materiálu správním orgánem I. stupně je procesně odpovědný orgán odvolací. V řízení o vydání zaměstnanecké karty je tedy analogicky za průtahy v celém řízení procesně odpovědný žalovaný, což výslovně potvrdil Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015-34, bod 18. V této věci navíc nelze pominout, že žalovaný byl žalobcem informován o tom, že k podání žádosti došlo, avšak zastupitelský úřad ji žalovanému nepostoupil. Žalovaný tak měl reálnou možnost zjednat nápravu a nezákonné nečinnosti předejít.

Je tedy postaveno najisto, že řízení o vydání zaměstnanecké karty bylo podáním žalobce ze dne 17. 8. 2015 zahájeno, přičemž za řádný průběh řízení a vydání rozhodnutí nese od té doby odpovědnost žalovaný. Podle § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců se rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty vydá ve lhůtě 60 dnů ode dne podání žádosti. Tato lhůta uplynula již dne 10. 4. 2015, avšak žalovaný rozhodnutí doposud nevydal – je tedy nezákonně nečinný. Žalobce se pokusil domoci nápravy prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu, avšak jeho žádosti nebylo vyhověno.

Z výše uvedeného plyne, že žaloba je důvodná. Proto soud podle § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému vydat rozhodnutí ve věci samé, a to ve lhůtě 60 dnů od právní moci rozsudku, tedy lhůtě, kterou pro tento typ rozhodnutí stanoví § 169 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Soud při stanovení lhůty vycházel z toho, že od zahájení řízení nebyl žalovaným proveden žádný procesní úkon, a je tedy třeba před vydáním rozhodnutí ve věci samé provést v zásadě celé správní řízení.

Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, a tak mu oproti žalovanému náleží náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce předně uhradil soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč. Další žalobcovy náklady tvoří odměna zástupce žalobce za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a podání návrhu ve věci samé. Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3100 Kč ($2 \times 3100 = 6200$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($2 \times 300 = 600$). Odměna advokáta tak činí 6800 Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 8228 Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 10 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. července 2016

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová